

Karla Tallas

INTERVIEW

ŽIVOT JE VZÁCNÝ DAR

VERONIKA KAŠÁKOVÁ

VERONIKA KAŠÁKOVÁ

ŽIVOT JE VZÁCNÝ DAR

Veronika Kašáková patří mezi populární a médií vyhledávané osobnosti. Prestižní časopis Forbes ji označil za jednu z nejvlivnějších žen České republiky. Jejím životním posláním se stala pomoc dětem z dětských domovů. V roce 2015 založila Nadační fond Veroniky Kašákové, jehož prostřednictvím podporuje dospívající jedince na jejich cestě do světa, který na ně čeká za branami dětských domovů. Kvalifikovaní terapeuti a psychologové spolupracující s nadačním fondem připravují mladé lidi na různé životní situace. Kromě toho jim pomáhají vyrovnat se s traumaty souvisejícími především se skutečností, že je opustili jejich biologičtí rodiče, či s dalšími tíživými zkušenostmi a vzpomínkami z období dětství a dospívání. Ačkoli se Veronika Kašáková věnuje hlavně pomoci dětem z dětských domovů, její životní příběh je v mnoha ohledech obrovskou inspirací pro každého z nás. Díky jeho autentičnosti je rovněž i manuálem, jak správně pochopit a zpracovat si to nejtěžší, co nás v životě může potkat. Bez ohledu na prostředí, ze kterého pocházíme.

Veronika se narodila dvěma mladým lidem, kteří nebyli dostatečně zralí a připravení na to, zvládnout role rodičů. Matka propadla alkoholu a drogám. Otec nastalou situaci neustál a od rodiny odešel. Děti zůstaly v opatrovnictví matky, která se naplno oddala bezuzdnému způsobu života a střídání partnerů. Péče o děti byla silně zanedbaná a podceněná. Veronika i její sourozenci

žili od narození v nedůstojných podmínkách. Byli předčasně vtaženi do dramát dospělých a často neměli ani co jíst. Určitě je dobře, že byla příliš malá na to, aby si vědomě pamatovala vše, co se odehrálo v prvních letech jejího života.

Podvědomí ale na žádnou událost nezapomíná, ani ji nevymaže, dokud není zpracovaná reálně. Osud nám v různých životních fázích posílá do cesty situace a lidi, kteří nám každou takovou vzpomínku zrcadlí. Jejich prostřednictvím se nám dostává možnosti postupného odhalení všech nastřádaných negativních vzpomínek i emocí, a jejich následné transformace ve výzvy, které mohou být pozitivním přínosem nejen pro nás samotné, ale i pro životy jiných. Veronika Kašáková je zářným příkladem proměny vlastních negativních prožitků v pozitivní, což dokonale úročí v pracovním i soukromém životě. Neexistuje autentičtější a hodnotnější scénář, než být sám sebou a nevzdat se bez ohledu na to, jak těžké to bylo, nebo mnohdy je.

Veronice byly pouhé čtyři roky, když ji máma nechala i s dalšími dvěma sourozenci v taxíku cizímu muži, kterému namluvila, že si jde jen pro tašku. K dětem se už ale nevrátila. Nebyla jiná možnost, než do celé situace angažovat sociálku. Veronika byla společně se svým bratrem Karlem umístěna do dětského domova ve Vysoké Peci u Chomutova. S ostatními sourozenci neměli žádný kontakt.

Veronika s dětmi z dětského domova z Vysoké Pece

V dětském domově strávila Veronika Kašáková 16 let. I když se všichni snažili, jak nejlépe uměli, při množství dětí žijících v dětském domově nelze každému z nich zajistit pozornost a péči, jaké se dítěti dostává ve funkční rodině. Osud ji připravil o možnost společného života se svou biologickou rodinou. Na druhé straně ji vlastně zachránil. Kdo ví, co dalšího by následovalo, nebýt oné události v taxíku. Ačkoli to mnohým může připadat nepochopitelné, někdy je pro dítě dětský domov lepší varianta. Veronika vyrůstala v přátelském prostředí, kde byla v bezpečí, a kde z materiálního hlediska rozhodně nestrádala.

V dětství toužila stát se modelkou, což se Veronice povedlo. Královnou krásy si přála být především proto, aby mohla pomáhat těm, s nimiž sdílí podobný osud. V roce 2014 se dostala do finálové desítky v soutěži Česká Miss. V první trojce se nakonec neumístila a vysněnou korunku nezískala. Osud jí touto cestou pomohl ke zviditelnění a kontaktům potřebným pro

realizaci tak obsáhlého a v mnoha ohledech velmi náročného projektu, jakým je pomoc dětem z dětských domovů.

Vzpomínky na dětství a následný život v dětském domově popsala Veronika Kašáková ve své knize „Zpověď: Z děčáku až na přehlídková mola“. S bratrem Karlem jsou si vzájemně velkou oporou a těžké okolnosti z dětství zpečetily jejich pouto natolik, že jej zvenčí pravděpodobně neohrozí nikdo a nic. Oba patří mezi veřejně známé a ve svých oborech úspěšné osobnosti. Veronika je nejen prosperující podnikatelkou, ale i tvář kosmetické značky Oriflame pro Českou republiku. Od roku 2017 spolupracuje se společností Oriflame na projektu „Proměny“. Dětem z dětských domovů nabízí jedinečný celodenní zážitek, kdy o ně pečují profesionální vizážisté a fotografové. Prostřednictvím svých zkušeností i neúspěchů inspiruje jiné k jejich úspěchům a dodává jim odvahu na cestě za splněním životních snů, jež jsou naplněním a smyslem jejího života. **KT**

VERONIKA KAŠÁKOVÁ INTERVIEW

Po odchodu z dětského domova jste skrze transformaci prošla velkou a navenek viditelnou osobnostní proměnou. Co pro vás bylo největší motivací k takové změně?

Ona ta změna po odchodu z dětského domova nebyla zase tak rychlá. Než jsem se srovnala, trvalo to dalších pět let. Okolnosti odchodu pro mě byly hodně složité a ocitla jsem se opravdu na samotném dně. V období, kdy jsem se přihlásila do soutěže Česká Miss, jsem se začala obklopotvat úplně jinou společností, která nebyla vždy přínosná, ale o to jsem musela být dravější. Po soutěži jsem si vyčlenila několik přátel, kteří mě obklopovali. Ta společnost mě samozřejmě tvořila. Nikdy potom už jsem se nechtěla vrátit do role oběti ani chudáka. Zároveň jsem se už několik let sama vzdělávala a dostala se na duchovní cestu. Hloubala jsem v sobě, co se to děje, proč se mi to děje a jak neustále čerpám z traumat, která se stala. Nebylo mi to už příjemné. Dokázala jsem si je uvědomit, viděla jsem je i cítila. V té době jsem již navštěvovala terapeutku. Všechny tyto věci se děly přirozeně od mých 20 do 30 let. Ptala jsem se sama sebe, jak můžu změnit svůj život. Ve věku mých 25 let se to začalo reálně dít. Teorie je hodně jednoduchá. Přečíst si desítky knih o tom, jak být

šťastná a pozitivně myslet, je snadné. Překlopit ale následně transformaci a změnu do praxe, už zase tak lehké není. Pokaždé to přišlo skrze nějakou obrovskou bolest. Vždy jsem musela padnout, abych objevila moudro, které mě změnilo. Neříkám, že lidé, kteří prožívají bolest nejsou moudří, ale myslím si, že je to individuální. Umím se probrat ve chvíli, kdy to bolí.

Skrze bolest a zvládání těžkých situací se většinou posouváme nejvíce...

Poznala jsem spoustu lidí, kteří v dětství i v dospělosti žili a žijí kvalitní život, a byli pro mě obrovským přínosem. Má víra spočívá v tom, že každý máme nějaký osud. Má cesta je o tom zažít život v dětském domově. Někdo naopak vyrůstal ve šťastné rodině a dneska žije kvalitní život. Vědomá inteligence přesto může být stejná. Je ale fakt, že bolest a pády přináší obrovské pocity pokory. V takových situacích člověk vystřízliví. Přinejmenším bolest přináší pokoru, která je zdravá.

Jakou cestou duchovního vývoje jste se vydala a která forma terapie vám nejvíce vyhovuje?

Měla jsem štěstí, že jsem ve svých 17 le-

Svatba rodičů

Máma, Veronika a její o dva roky starší bratr Karel

Ve vychovatelně v dětském domově. Fotka pořízená do evidence dětí (portfolio v případě adopce)

tech potkala ženu, která byla terapeutkou. Nešlo o součást péče v dětském domově. Dělo se to souběžně dva roky před mým odchodem. Od začátku ji mám moc ráda a do dneška jsme přítelkyně. Začala se mnou přirozeně pracovat. Protože mě téma duchovního rozvoje zajímalo, začala jsem sama vyhledávat i související literaturu a četla jsem různé články. Terapií, které jsem za těch deset let podstoupila, bylo hodně. Vyzkoušela jsem individuální i skupinové terapie. Absolvovala jsem různé metody jako SRT, regresní terapie nebo rodinné konstelace. Sepsala jsem si vše, co jsem podstoupila. Kdybych měla vyzdvihnout něco, co mi opravdu pomohlo, rozhodně šlo vždy o individuální přístup. Nikoli skupinová terapie, která je sice obrovskou inspirací i z hlediska získávání informací, ale člověk se potřebuje zabývat svým případem a svými vlastními pocity. Kdyby tady sedělo deset dětí z dětských domovů, pocity budou různé dle vlastního nastavení. Nikdy mi ale neulevila žádná ezo-terapie, která byla o výměně energií nebo systémů. Myslím si, že práce na sobě je dřina. Je důležité zaměřit se na své stinné stránky a začít s nimi něco dělat. Žádný kamínek ani karty to nevyřeší. Přestože jsem to všechno vyzkoušela. I regrese

jsou o poznáních a informacích, které k vám přichází, ale potom je potřeba s nimi pracovat. Všechno je o nějakých naučených návycích. Je potřeba si uvědomit, že vám už nic nepřináší a musíte se je vědomě odnaučit. Je to jako s malým dítětem, ale už je to těžší, protože je vám 30, 40 nebo 50 let. Jde o vědomou práci sám na sobě, a nic se nestane mávnutím kouzelného proutku. Nic mi skutečně nepomohlo víc než na sobě máknout, být v pravdě a být k sobě upřímná. Největší terapií pro mě osobně bylo napsání mé knihy. To, že jsem se ze všeho vypsala a dala to na papír, pro mě bylo jako zbavit své tělo velké tíhy. Tuhle formu terapie opravdu doporučuji.

Nabídka různých metod je v současnosti opravdu bohatá, ale ne vždy kvalitní. Člověk může v tomto směru i hodně naletět a zkomplikovat si život...

Určitě, protože člověk v tom zoufalství a hledání pomoci věří vlastně čemukoli. Já sama mám ezoteriku ráda, je mi blízká a zajímám se o ni. V důsledku traumat, která nemají jen děti z dětských domovů, jde ale o emoční kódy, ve kterých žijeme třeba spoustu let. Kódy, jako jsou oběť, terorista, věčné dítě nebo věčný rodič. Jde o destruktivní vzpo-

Veronika jako 1. vicemiss v soutěži krásy (dětský tábor společně s dětským domovem)

Nejmilejší fotografie Veroniky s tátou

Veronika a Karel na dovolené v Bulharsku

mínky, negativní názory a naučené návyky. Naučené znamená, že se člověk musí něco odnaučit. Nejde to hned. Je ale potřeba uvědomit si pokaždé, když nastane situace, ve které mi není dobře, že jsem se opět chovala stejně, a tak, jak se mi to nelíbí a jsem rozhodnuta to změnit. Existuje spousta terapeutických nebo psychoterapeutických metod, které mohou pomoci s pojmenováváním a uvědomováním si těchto kódů.

Jakými fázemi jste procházela nebo procházíte v procesu odpuštění?

Lidé se mě na odpouštění ptají docela často, protože je samozřejmě zajímavá, jestli jsem odpustila rodičům a zda už jsem se očistila od nenávisti. Vždy říkám, že dělám maximum, ale nikdy nemohu říct stoprocentně, že se to vnitřní dítě už nezlobí. Potom nastanou nějaké situace a já zjistím, že se zlobí a je to překvapení i pro mě. Myslím si, že když se člověk zbaví pocitu nenávisti, křivdy nebo pomsty, která byla v určitých fázích mého života i ve mně, jde o jednu z největších úlev. Jedná se o rozhodnutí a uvědomění si, že nenávist ničí vlastně mě, nikoli mou mámu, tátu nebo rodinu. Dojde vám, že ubližujete sobě, takže logicky – proč se dál trápit? Vědci zjistili, že pokud jsme dlou-

ho v nenávisti, žena o to rychleji stárne, má víc vrásek, je slabá a nemocná. Řekla jsem si, že tohle tedy ne, protože já chci být hezká. Prostě jsem se nad tím zasmála a trochu jsem to zjednodušila. Obrovsky to pomohlo, a to pro mě byl takový první krok. Potom jde o příklady, které si na první pohled nespojíte s tím, že se jedná o propojení s nějakou nenávistí nebo bolestí, třeba od mámy. Jedna z metod, kterou jsem vyzkoušela, je kineziologie. Neurověda tvrdí, že v přední části mozku se nachází naše přítomnost a v zadní části je uložena naše minulost. Pokud se kolem vás například děje situace, která má paměť na signály z toho, co jste zažila a vás to bolelo. Vysvětlím to na příkladu. Měla jsem třeba autonehodu a díky tomu ve mně může zvuk sirény vyvolávat strach nebo bolest. I nyní po letech, protože si to pamatuje moje minulost. V těchto chvílích vlastně všechno, co bylo okem viděno, uchem slyšeno, je uloženo ve vašem těle. Pokud se to trauma nezpracuje a najednou by tady projela sanitka, rozbolela by mě hlava a nevěděla bych z čeho. Kdybych šla hluboko do kineziologie nebo terapie, zjistila bych, že každá siréna mi připomíná třeba strach o svého bratra. Vypíná se přítomnost a pracuje minulost, ale už se to projevuje tak,

že mě začne bolet hlava nebo začnu být nepříjemná. Už nebrečím, protože nejsem malá, ale začnu být nepříjemná třeba na svého partnera. Když půjdu dál a vystoupím z té situace, uvědomím si, že mé chování bylo neadekvátní. Začnu se zabývat tím, proč se tak dělo a možná dospěji k tomu, že jsem vlastně prožila zpátky v čase nějakou bolest a nemám ji zpracovanou. Následně začnu odpouštět a propouštět konkrétní strach. Kvůli tomu si to prožiji znovu, ale díky terapeutickým technikám už bez bolesti.

Ve své knize popisujete, že jste se dlouhodobě potýkala s nízkým sebevědomím. Co vám nejvíce pomohlo v přijetí sama sebe?

Nízké sebevědomí je rovněž oříšek na celý život, protože na nás společnost v dnešní době vyvíjí obrovské nároky. Pořád se do toho vkládá něco dalšího, jako například jak bychom měly my ženy vypadat. Jde hlavně o to být pevná v sobě. Přesto ale máme tendenci k tomu sklouzávat, protože žena je především velkou kritičkou sama sebe. Což mně ale třeba pomohlo. Tenkrát jsem si myslela, že mi pomůže, když půjdu do soutěže krásy. Myslela jsem si, že porotci jsou odborníci na krásu a když mi řeknou, že jsem krásná nebo mě

vyberou do finálové desítky, pocítím krásu na svém těle. Samozřejmě se to nestalo a já jsem z toho byla v šoku. Pochopila jsem, že tam jsem žádné sebevědomí nenabyla. V České Miss je to o to náročnější, že musíte splňovat určité nároky a neustále jsou na vás vyvíjeny tlaky. Pořád je to soutěž. Spíš jsem bojovala s tím, že jsem se tam dostala zřejmě proto, že mám za sebou příběh, jenž je atraktivní pro média. Když jsem se dívala na ostatní finalistky, říkala jsem si, že tam nejspíš nepatřím. Bylo to pro mě dost náročné. Neřeknu vám, že jsem se sama sobě začala líbit třeba ve svých 25 letech. Přicházelo to postupně s nějakou terapií a sebepoznáním, protože neotvíráte jen vztahy k rodičům. Otvíráte i situace, kdy vám vychovatel nebo rodič řekl: „Jednou budeš mít problémy se zadkem,” nebo „Budeš mít křivé nohy po mámě.” Vám se to ve 12 letech ukládá jako pravda, protože rodič či vychovatel mají pravdu. Vlastně tím začnete žít. A přesto, že máte krásný zadek a krásné nohy, nemáte k nim vůbec kladný vztah a neberete si sukně. Takhle jsem to měla nastavené já. Projevovalo se to tak, že jsem velmi dlouho i maskovala, kým skutečně jsem. Vlasy jsem si obarvila na peroxid blond a obočí na černo. Po výplatě

*„Uvědomila jsem si, že si jen hrajeme na to,
že nemáme sebevědomí.
Ve skutečnosti jde o obrovskou neúctu
a nevděk k vesmíru, Bohu nebo k Vyššímu Já,
které nás stvořilo.“*

jsem vždy šla do solária. Hodně jsem se tenkrát malovala. Všechno, kým jsem, jsem se snažila zamaskovat. Postupem času, jak jsem přicházela víc a víc k sobě, sundávala jsem to ze sebe, až jsem dospěla k tomu, že se sama sobě líbím víc nenalíčená než nalíčená. V tomto bodě jsem si uvědomila, že se mám ráda. Děje se to tak dejme tomu posledních pár let, kdy se ráno sama sebe neleknu a je mi se sebou dobře. Jde ale o dlouhodobější proces. Konkrétní příklad, kdy jsme se věnovali mému vzhledu, byla i práce s fotografií. Vlastně se v alfa stavu nebo v hypnóze odpojíte a komentujete své tělo. Cítila jsem, že to, že se nemám ráda, rovná se obrovské nevděčnosti za to, že mi pánbůh dal takový obličej nebo takové nohy. Měla jsem jeden zážitek, který mi velmi pomohl. Hodně jsem cvičila, protože to máme v rodině. Všichni jsme velmi vysportovaní. Říkala jsem si, že mám všude svaly a připadala jsem si objemná. Ty 18leté holky byly všechny hodně hubené. Mně tenkrát bylo 24 let a byla jsem z toho nešťastná, protože jsem furt řešila, že mám silné nohy a nevěděla jsem, co mám dělat. Jednou jsem byla v posilovně a na plazmové televizi běžela reportáž o lidech, kteří nemají nohy. Říkala jsem si, že jsem

hloupá, protože mám krásné nohy, které mě donesou kam chci a za kým chci. Uvědomila jsem si, že si jen hrajeme na to, že nemáme sebevědomí. Ve skutečnosti jde o obrovskou neúctu a nevděk k vesmíru, Bohu nebo k Vyššímu Já, které nás stvořilo. Večer jsem jela domů a hladila jsem si tělo, protože mu samozřejmě chybí pochvala a objetí od rodičů. Mám své metody, kdy sama sobě chválím a snažím se prostřednictvím mantry nebo afirmace říkat tělu, jak je krásné, jak ho miluji a jak jsem vděčná za to, že je zdravé. Mé tělo se začalo okamžitě proměňovat. Měla jsem pocit, že si v jednu chvíli lidé mysleli, že jsem byla na plastické operaci. Ta změna byla opravdu viditelná. Člověk zkrásní, když je se sebou rád.

***Z vašeho data narození i životního čísla
osm je zřejmé, že jste si musela odžít těžkou
karmickou zátěž. Když jsem sledovala
vaši účast v soutěži Česká Miss, měla jsem
pocit, že jde ze strany osudu o zcela jiný
a mnohem hlubší záměr, který je víc o cestě
poznání, než o tom být zvolena královnou krásy...***

To je pravda. Zkoušela jsem Miss asi třikrát a nikdy to nevyšlo. Nikdy předtím jsem se nedostala ani přes první casting. Ptala jsem

se sama sebe, kam se to cpu, když tam vůbec nepatřím. Najednou to vyšlo a já jsem dostala své osudové číslo osm. Bylo to v období, kdy jsem se po odchodu z dětského domova potýkala s dluhy na zdravotním a sociálním zabezpečení. Když jsem se dostala na Miss, nastavila jsem si to v hlavě tak, že jde o něco osudového. Jsem hodně věřící člověk a už jako malá jsem se modlila k Bohu. Brala jsem to tak, že tu soutěž vyhraji, protože to tak má být, a tak to chce Bůh nebo vesmír. Splatím dluhy, založím si velkou firmu a budu pomáhat všem dětem z dětských domovů. Takhle se to samozřejmě nestalo a já jsem se ve finálové trojce vůbec neumístila. Byl to pochopitelně opět obrovský pád dolů. Nikoli proto, že bych si myslela, že jsem z nich ta nejkrásnější, ale spíš proto, že jsem byla kousek od vítězství. Nespadla jsem na nulu, ale vlastně do minusu. Po půl roce v soutěži Miss jsem byla opět tou zadluženou holkou, která tomu musí čelit bez milionů a vítězné korunky. V tom období jsem obrovsky prozřela. Když se ohlédnu zpět, je pro mě zajímavé pozorovat kontrast situace, do které jsem se tenkrát dostala. Všem redaktorům, kteří za mnou chodili a já jsem jim jako finalistka Miss v záři reflektorů dávala rozhovory, jsem

po skončení soutěže chodila uklízet, abych si vydělala. To byl hodně velký paradox. Od března roku 2014 jsem vlastně vyměnila pozice a dalšího půlroku jsem mezi těmito pracemi dopsala knihu. V té době jsem měla obrovský syndrom vyhoření. Všechno, co se v životě naučíte a nabudete v terapiích, z toho všeho vás přesně v takových situacích vesmír zkouší, zda tomu skutečně věříte, protože právě v takových okamžicích věřit přestáváte. Řeknete si – nic nefunguje, všechno jsem udělala přesně jak jste mi řekli, a stejně to nepomáhá. Takových momentů bylo v mém životě víc. Měla jsem také hodně náročný rok 2019. Lekce chodí a chodí možná těžší, ale proto, že jste zase o kus dál, máte sílu je zdat. Tenkrát jsem se sice nesmála, ale děkuji Bohu za to, jak se to celé stalo. Díky tomu jsem si zaplatila všechny dluhy sama. Možná by bylo jednodušší najít si nějakého bohatého pána, který by mi pomohl. Já v tom ale neumím chodit. V lásce a ve vztazích jsem byla vždy hodně pravdivá. Pro mě je vztah především o lásce. Nedokázala jsem využít situace, když jsem byla po Miss a někdo projevil zájem jít se mnou na rande, abych se díky tomu dostala do lepší situace. To mi prostě nešlo. Odjakživa mám jako kompas své srdce.

*„Mám pocit, že když je záměr dobrý,
vesmírné síly nás podpoří, ale nejde to lehce.
Cíl se nemění, jen cesty k němu.
Když něco opravdu chceme a jsme vytrvalí ve víře,
která je většinou obrovskou zkouškou,
neovlivníme způsob ani čas, jimiž to přijde.“*

Krásně řečeno. Možná by vám to osudově neprošlo a ve výsledku ani nepomohlo...

Přesně tak. Ani si nemyslím, že by mi to pomohlo. Jak jste právě řekla, byla to pro mě cesta poznání. Na celém příběhu je zajímavé to, že mým cílem bylo dělat charitu, a přesně to taky dělám. Cíl se nezměnil, jen cesta byla klikatější. Člověk na sobě musí ještě něco dalšího změnit, aby mohl do vytčeného cíle dojít. Mám pocit, že když je záměr dobrý, vesmírné síly nás podpoří, ale nejde to lehce. Cíl se nemění, jen cesty k němu. Když něco opravdu chceme a jsme vytrvalí ve víře, která je většinou obrovskou zkouškou, neovlivníme způsob ani čas, jimiž to přijde. Kolikrát nás zkouší různí lidé, jestli opravdu věříme ve svůj sen. Všechno, co jsem chtěla na Miss, nyní mám. Chtěla jsem to sice mít už tehdy, ale zřejmě jsem na to nebyla dostatečně připravená. Musela jsem si počkat, než se dotvořím tak, abych měla sílu svůj sen realizovat. Nyní si spousta lidí myslí, že jsem ten ročník vyhrála, což je velký paradox, protože jsem dost vidět.

Tatínek po vydání vaší knihy prohlásil, že si ji nikdy nepřečte. Platí to stále, nebo změnil postupem doby názor?

Začátek byl hodně náročný. Celkem mě pře-

kvapilo, že mi nikdo z vydavatelství neporadil, abych v knize změnila reálná jména. Knihu jsem psala ve svých 19 letech a něco takového mi nedošlo. To už bych opravdu neudělala, abych v knize popisovala reálné osoby. Ať je to jak chce, jde o můj úhel pohledu a mou pravdu, která se nemusí slučovat s pravdou mého otce, mé matky nebo mého bratra. Pravda je relevantní. Kdyby tady s námi seděl můj bráška a oba bychom popisovali stejný zážitek z dětství, popíše ho jinak, protože ho vnímá skrze sebe, a já také. Kniha samozřejmě vyvolala spoustu emocí. Myslím, že stále platí, že si ji tatínek nikdy nepřečte. Je ale úžasný, protože je mým obrovským fanouškem, a mou knihu všude doporučuje. To je hodně vtipné, neboť si říkám, že kdyby si knihu přečetl, možná ji nikomu nedoporučí. Můj vztah s tatínkem je v současné době krásný, což mnohým lidem připadá po tom všem zvláštní. Myslím si, že jsem svým vlastním vývojem došla k pochopení a vidím v něm také malého raněného chlapce. Jeho maminka byla alkoholička a rodiče na něj často křičeli. On se chová podle vzorců oběti a jinak to neumí. Tohle jsem nedokázala pochopit v období, když mi bylo deset let. Vždy říkával, že na mě křičí, protože mě má rád. Pro mě to bylo hroz-

Veronika a Karel

né, protože jsem byla křehká holka, na kterou tohle nefungovalo. Naopak to ve mně vytvářelo velký stres. Můj tatínek stárne a já dospívám. Výhra v práci na sobě je v tom, že jste imunní. Tatínek se může chovat v některých situacích stejně, ale mě už to nebolí. Svou změnou zároveň měním i jeho a on už se ke mně vůbec nechová jako tenkrát. Dívá se na mě jako na obrázek. Říkává mi přesně taková slova, po kterých jsem toužila jako dítě. Píše mi, že jsem nejkrásnější dcera na světě, ať přijedu, že mě miluje. Přijedu tam a někdy se stane, že mám stres spíš z toho, když vidím, jak se baví s mladšími sourozenci. Vidím v nich sebe a on pořád zvyšuje hlas. Pořád je mladý, ale už to není stejné, jako když měl děti ve svých 20 letech. Velmi mu fandím a on fandí mně. Vidím ho pořád moc ráda. V našem vztahu nastal obrovský a krásný posun. Už umí dávat najevo i emoce.

S maminkou to asi bylo vzhledem k její historii složitější. Dokázala se tomu postavit a přečíst si knihu? Jaký spolu máte nyní vztah?

Nejdříve jsem si myslela, že to bude snazší. Rodina mámy tam pro mě nebyla vůbec. Táta za námi do dětského domova jezdil

a nějakým způsobem v dětství figuroval, mámy strana nikoli. Když jsem knihu vydala, vznikly obrovské debaty v tom kontextu, že to nebylo tak, jak jsem to napsala. Nebyla to reakce jen mé mámy, ale i babičky, dědy a vlastně všech. Byly to debaty, které mi nedělaly dobře. Jednou jsem se před nimi rozplakala a zeptala se jich, jestli jsem v tom dětském domově vůbec byla. Měla jsem pocit, že musím obhajovat své vlastní pocity. Má kniha je založena na mých myšlenkách a dojmech. Ať to bylo jakkoli, nikdo z nich mi to nevysvětlil. Vše jsem sepsala na základě svých pocitů. V jejich očích byla má kniha lež, z mého pohledu jsem napsala pravdu. Zase se dostáváme k tomu, že oni mají vlastní verzi a já svou. Po jedné takové návštěvě jsem byla hodně rozhozená. Na zpáteční cestě jsem volala svému partnerovi a sdílela s ním, jak je mi ze všeho smutno. Řekl mi, že se po každé návštěvě u mámy dávám dohromady minimálně další tři dny. Nejezdím tam tak často, ale voláme si. Potřebovala jsem si to zpracovat a být pevná. Tenkrát jsem pevná nebyla a při takových rozhovorech jsem byla slabá. I když potenciál být sama sebou ve mně byl od dětství. Ve svých deseti letech jsem dokázala říct tátovi, že k němu nepojedu. Jsem

Foto: Oriflame CZ

Foto: Oriflame CZ

jedinec, který si víc dělá, co chce než to, co po něm chtějí ostatní. Pro mě je to správně, ale samozřejmě ne všichni to chápou nebo akceptují. Mám velmi málo volného času a pokud nějaký mám, trávím ho tam, kde je mi dobře. Třeba u jedné mé tety z dětského domova, která bude babička mých dětí. Máma si knihu přečetla. Tenkrát to bylo tak, že jsem k ní přijela a kapitolu „Máma“ jsem jí četla. Ve své mámě pořád vidím holku, které je 19 let a začala brát drogy, přestože už má po padesátinách. Je to ale opět můj úhel pohledu, realita může být jiná. Pokud má člověk za sebou takovou historii, podepíše se to na jeho intelektu i na celkové osobnosti. Když se s ní bavím, vidím v ní holku, která byla určitě hodně veselá, hodná, vtipná a lidé s ní byli rádi. Zároveň ale byla slabá, protože neměla sebevědomí. Zamilovala se a skrze muže začala dělat všechno, co nemusela. Prošla si závislostí na drogách i vězením. Svou inteligencí nedosahuje toho, aby se tolik vinila za to, co se stalo, jako můj táta. Myslím si, že taťka trpí víc tím, co se přihodilo. Mnohem více si to uvědomuje a neumí si tu chybu vlastně ani přiznat. Nevídá ji, trestá sám sebe a samozřejmě se to už podepisuje na jeho zdraví. Máma začala ve vězení číst zajímavé knihy, které čtu i já.

Nastavila si to v hlavě tak, že pro nás bylo lepší být bez ní než s ní. Věděla, že by nám v životě nic nedala. Vyhodnotila si, že jsme šťastní, úspěšní a zdraví. Myslím si, že je oproštěnější od pocitu viny a je jí samotné se sebou lépe než tátovi. Podle mě to má dobře zpracované.

Umět si jako máma přiznat, že vlastním dětem je lépe bez ní, vyžaduje obrovskou odvahu...

Říkala jsem si, že musela být silná, pokud smýšlela opravdu tak, jak říká a uvědomila si, že nám bude bez ní lépe než s ní. Jak říkáte, vzdát se vlastních dětí s tím, že to bude k jejich prospěchu, je obrovská odvaha a síla. Vždy říkám, že jsme byli dětmi štěstěny, protože jsme s mámou nezůstali. Nikdy bychom se nestali těmi, kým jsme dnes. Akorát mám pocit, že jsem od mámy odpojená. Pro mě je normálnější žít bez ní než s ní. Můj bráška to má zase jinak a za mámou jezdí poměrně často. Já tu potřebu nemám. Dříve jsem naše odpojení cítila i skrze stud. Styděla jsem za ni nebo mi byla nepříjemná. Dneska je to pro mě naprosto cizí paní. Odpověděla jsem si na otázku, kdo je moje máma a když na ni myslím, mám to naprosto čisté.

Foto: Oriflame CZ

Veronika s dětmi z dětského domova pro Nadační fond Veroniky Kašákové

Co pro vás bylo to nejtěžší, s čím jste se musela konfrontovat v realitě? Čím vás do života dětský domov nevybavil?

Je to hodně individuální. Situace se mění a v současnosti je to jiné, než když jsem byla v dětském domově já v době, kdy jsem ho v roce 2008 opouštěla. Pokud byste mi takovou otázku položila tenkrát v mých 19 letech, nedokázala bych odpovědět. Možná bych řekla, že je všechno v pořádku. Byla jsem puberták, a pokud nastal reálný problém, neviděla jsem ho. Když jsem odjela z malé vesničky Vysoká Pec do Prahy, pociťovala jsem spíše smutek z toho, že jsem sama. Celý život jsem vyrůstala v kolektivu a mám ráda lidi. Přestože mě děti v pubertě štvaly, samota mě zasáhla. Děti neumí být samy. Ocitla jsem se v bytě bez televize i rádia, a byla jsem jen sama se sebou. V té době jsem se ještě k tomu všemu neměla ráda. Měla jsem dost šílené myšlenky, takže to pro mě bylo náročné spíš po této stránce. Ani teta, která tam se mnou po celou dobu byla, najednou nezavolala a nezeptala se, jak se mám. Pozorovala jsem i životy kamarádek, které měly rodiny. Přestože se osamostatnily, podporu měly. Ať už se jednalo o podporu finanční, nebo jim třeba rodiče přivezli jídlo. Připa-

dalo mi to nespravedlivé a byla jsem naštvaná, že jsem na všechno sama. Zároveň za tím ale byl pocit svobody i fakt, že jsem volná. Vždy jsem si to nějak vybalancovala. Postupem času byla těžší finanční stránka. Jako dítě z dětského domova jsem neznala hodnotu peněz a neuměla jsem s nimi hospodařit. Bylo to pro mě hodně těžké. Když už jsem se dostala do dluhů, raději jsem si koupila jídlo, nebo jsem zaplatila nájem, protože jsem reálně dluh neviděla. V dětském domově vše fungovalo automaticky. Když došel toaletní papír, teta ho doplnila. Pocházím z domova, kde jezdilo jídlo výtahem. V současné době jsou děti v dětských domovech víc součástí reálného života. Tenkrát to tak nebylo. Měla jsem štěstí, že jsem si našla práci jako opatrovatelka u dětí. Jejich rodiče si všimli, že jsem bez peněz už dva týdny před výplatou. Posílali mi peníze po týdnu. Pokud jsem v něčem měla opravdu štěstí, bylo to vždy o tom, že jsem kolem sebe měla skvělé lidi. Až po účasti na Miss jsem reálně začala čelit tomu, co se děje. Přišel mi do života partner, se kterým jsem dodnes. Hodně mi v té situaci pomohl. Měla jsem konečně sílu postavit se dluhům čelem a začít je splácet.

Veronika a její partner Milan

Známé osobnosti většinou zakládají v souvislosti s realizací charitativních záměrů nadace. Vy jste se rozhodla pro založení nadačního fondu. Založení nadace je samozřejmě složitější, rozhodla jste se pro nadační fond čistě z praktických důvodů?

Ano, samozřejmě. Když zakládáte nadaci, musíte vložit kapitál v hodnotě 500 tisíc korun, které jsem neměla. Neměla jsem ani žádný majetek, takže nebylo možné získat nadační listinu. Nadační fond jsme založili proto, že s tím nebyly takové obstrukce.

Vaše vize jsou hodně o skutečné pomoci a lásce. Jak se vám daří tuto strategii držet v době, kdy ve světě vítězí spíš nekompromisní byznysové modely, manipulace a kalkuly?

V současnosti už je situace lepší v tom smyslu, že stejné přitahuje stejné. Stejně i my přitahujeme podobně smýšlející lidi. Samozřejmě se s takovými pragmatickými lidmi setkávám. Po několika letech v neziskové sféře a po spoustě schůzek, které denně absolvuji, se umím přirozeně nastavit na člověka naproti mně. Pokud sedím s někým, kdo chce čísla a data, poskytnu mu je, protože toho mám i v tomto směru spoustu načteného a zjištěného. Často jde až o slo-

víčkaření. Když budu sedět s člověkem, jako jste vy, budu se bavit naprosto mně přirozeným způsobem. Na druhé straně mít nadační fond znamená také zvládnout spoustu manažerských schopností, které jsem se na své cestě musela naučit. Obrovským plus je samozřejmě můj příběh, který je autentický a důvěryhodný. Založit fond bylo to nejlepší, co jsem kdy udělala. Ačkoli, kdyby mi někdo předtím řekl, jak náročné to bude, asi bych ještě tenkrát neměla odvalu. Udělala jsem to čistě proto, že mi je tato problematika blízká i z pocitu pomoci, a z toho důvodu, že vím, jak pomoci. Potom se ale před vámi najednou objeví spousta administrativy, smluv a čísel. Přesně vše, v čem nejsem dobrá. Musela jsem se toho spoustu naučit za pochodu. Nikdy mě nenapadlo, že bych to vzdala. Byly momenty, kdy jsem byla hodně unavená, anebo mi bylo líto, že to někdo necítí stejně jako já. Opět se jedná o zkoušky víry. Zpětně jsem si studovala, proč se vztekám nebo proč se potřebuji obhajovat, když pravdu znám stejně jen já, neboť nikdo jiný mě nezná jako já sama sebe.

Jak to probíhá v praxi? Jaké služby nabízíte dětem z dětských domovů?

Ze začátku jsme dělali spoustu věcí přiro-

*„Život je vzácný dar.
Jak se k němu postavíme my,
postaví se na oplátku k nám.“*

zeně. Vozili jsme do dětských domovů věci nebo jsme tam jen jezdili na návštěvy. Jelikož jsem sama vystudovala předškolní a mimoškolní pedagogiku, děti mi jsou blízké. Když jsem rozeslala svou knihu do všech dětských domovů v České republice, kterých je 142, mělo to obrovskou odezvu. Spíš od pedagogů než od dětí. Vyzývali mě, abych přijela a řekla dětem, co je čeká za branami. Jelikož ráda mluvím a sdílím, sestavila jsem si prezentaci, se kterou mi pomohla i má terapeutka a lidé kolem mě. Koncept jsem postavila na svém příběhu i na tom, že děti mluvily o svých příbězích. Zaměřila jsem se na proces odpuštění, emoce, vesmírná přání a na pomůcky, které hodně pomohly mně. Když jsem v roce 2015 vyjela do prvního dětského domova na Severní terase v Ústí nad Labem, byla jsem hodně nervózní. Ve chvíli, kdy jsem tam vešla, pochopila jsem, že jsem doma. U každého dětského domova mám pocit, že jedu domů, protože jsou tam mé sestry a mí bratři. Prezentace trvala čtyři hodiny a bylo tam asi sedm děvčat. Cítila jsem se hodně přirozeně a sama na sobě jsem pocítila takový ten „aha“ moment, kdy jsem si řekla – aha, tak pro tohle jsem se narodila. Přesně tohle je mé poslání. Běžel čas a mně bylo jedno, kolik je hodin. Naprosto přirozená věc, ve

které jsem byla jako ryba ve vodě. Od toho dne jsem začala objíždět všechny dětské domovy. Na prezentaci jsme neustále pracovali a vylepšovali ji. Při cestách jsem si uvědomila, že jde o krátkodobou inspiraci, kdy toho člověk může z ohledu motivace spoustu ovlivnit. Když jsem najela 350 tisíc kilometrů, přemýšlela jsem v autě o tom, že ve chvíli, kdy mladý člověk odchází z dětského domova, čekají ho stejné nebo horší pocity než mě. Na cestě do dalšího dětského domova, kdy jsem jim jela říct, co je čeká, mi to najednou připadalo hrozně málo. Opět jsem si vzpomněla na to, jak moc mi pomohla má terapeutka Helenka Bedrnová. Dali jsme dohromady projekt, ve kterém mám tým průvodců. Průvodci je nazýváme proto, že děti doprovází na jejich cestě. Nechceme je nazývat terapeutky, psychology nebo pedagogy, což profesně samozřejmě splňují. Doprovázíme mladé lidi v tom nejkritičtější momentě před odchodem, a hlavně po odchodu. Stabilizujeme je a dohlížíme na to, aby se nedostali do drog, do dluhů nebo jiných nepříznivých situací, anebo se nemuseli potýkat s kriminalitou. Po celou dobu existence nadačního fondu děláme i dotazníkové šetření. Dotazníky sestavujeme na míru lidem, kteří tam nyní žijí, aby to nebylo celé postavené na Veronice. Opravdu je tvoříme

na základě zpětné vazby, kterou od mladých lidí dostáváme.

Co aktuálně považujete za největší problém v dětských domovech? Jaká podpora tam dětem nejvíce chybí?

V současnosti je největší problém to, že v dětských domovech není povinná psychologická pomoc. Dětem se dostává podpory sociální a materiální, ale nepracuje se s duší, která je nemocná. I když byla odebrána k jejímu prospěchu biologickým rodičům. Pořád se jedná o odebrání. Takovou vzpomínku je potřeba uchopit a vyléčit. Nikdo se tím nezaobírá. Legislativa dle mě v tomto směru nefunguje a selhává. Když se podíváte třeba na moji mámu, která byla ve vězení... Byla to dospělá žena, která vědomě páchala trestnou činností. Ve vězení terapii lidem poskytují. Její děti, kterých porodila pět a ani jedno nevychovala, byly v ústavu. Nikdo vlastně nezpracoval to, jak se k nim máma zachovala, což se na nich podepsalo mnohem víc. Zamýšlím se nad tím, jak uvažujeme jako společnost a snažím se dělat to, co je z mého pohledu nejlepší investice. Aby byly v rovnováze vzdělání, strava nebo návštěva posilovny a byly též rovny investici do svého vlastního myšlení i do své duše. Takový pří-

stup se u nás ještě nenesí. Lidé zatím nepřišli na to, že bychom se měli více zabývat tím, kým jsme, když se nikdo nedívá.

Vaše poslání je nejen krásné a hodnotné, ale rozhodně potřebné. Jaké jsou pro vás ty nejcennější životní hodnoty, ať již v soukromém, nebo v pracovním životě?

Nejcennější životní hodnotou je pro mě být šťastná sama se sebou, mít skvělou rodinu a být dobrá máma. Být mámou pro mě určitě bude velké poslání a rozhodně mě to naplní. V soukromé rovině je krásná a láskyplná rodina to zásadní, co si přeji. Po pracovní stránce je to otevřené. Vždy říkám, že příležitosti si mě samy najdou. V nadačním fondu bych se ráda dostala do bodu, kdy bychom mohli naši pomoc nabídnout všem a nemuseli brzdit plán, protože na to třeba nemáme finance. Rádi bychom otevřeli i další projekty, které nyní ze stejných důvodů nemůžeme otevřít. Přeji, aby bychom jezdili na tábory a pracovali více i s pedagogickým sborem. Děláním to hlavně proto, že se mám dobře. Všem dětem z dětských domovů přeji, aby se měly i ony dobře a mohly žít plnohodnotný život. Život je vzácný dar. Jak se k němu postavíme my, postaví se na oplátku k nám.

KT

Karla Tallas

www.karlatallas.com/cs

